

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

3 Talio punit eos qui falso crimina ponunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](#)

dum & Gunterium, in tali facto cum habuisse, tutores, atque fautores pene totus nobis orbis undique ad limina, seu sedem confusus Apostolico referebat. & infra. ¶ Igitur decernente nobiscum sancta synodo, in presentia depositi, & ab officio sacerdotali excommunicati, arque a regime Episcopatus alienati indubitanter existunt.

QVÆSTIO II.
Vid autem expeditius ante judicem facere non possit, multus autoritaribus probatur.

C. I. q. Ante item confessaram possessori cuncta sunt restituenda.
Ait enim Ioannes Papa I. a ad Zachariam Archiepiscopum.

Antiquitus b. decretum est, ut omnes possessiones, & omnia sibi ablata atque fructus cuncta ante item contestatam perceptos i. Episcopos, vel primas possesso-ri restituantur.

i. ¶ Perceptos] In vetusti exemplaribus, & epistola Iona-
nu, item Eusebii est, perceptor vel Primas possessori
restituat.

C. II. q. De eodem.

Item Nicolaus Papa.

O Mnes et leges tam ecclesiastica, quam vulgares, &
publica præcipiunt, ut omnia sibi ablata restituantur ei, qui suis eff rebus expeditius.

C. III. q. Nullus debet accusari, dum suis rebus
fuerit solitus.

Item Stephanus Papa, epistola secunda.

N illus d. Episcoporum, dum suis fuerit rebus expo-
nitus, aut à fide propria, qualibet occasione pul-
sus, debet accusari, aut a quoqua importest ei crimen ob-
jici, priusquam integrim restetur, & omnia qua-
illi ablata quoconque ingenio fuerant, legibus redinteg-
runtur, & ipse propriæ fedi, & pristino statu regulariter
redatur: ita ut omnes possessiones, & cuncta sibi injuste
ablata, atque fructus omnes ante exceptam accusationem
Primates, & synodus Episcopo, de quo agitur, funditus
restituantur.

q. Caput hoc sua integratæ ex originali est restitutum.

C. IV. q. Nec convocari ad synodum, nec in
aliquo debet judicari spoliatus.

Item Eusebius et fratris eius confitimus per Alexandri-
am & Egyptum, epist. 2.

I N f scripturis vestris reperimus, quosdam Episcopos
vestris in partibus a propriis oviibus accusatos: aliquos
videlicet ex suspicione, & aliquos ex certa ratione: &
idcirco quosdam suis eff rebus expeditios, quosdam
vero a propria fide pulsos. Quos sciat nec ad syno-
dum comprovinciale, nec ad generalem posse vocari,
nec in aliquo judicari, antequam cuncta, quæ eis sublata
sunt, legibus potestatis eorum redintegrentur.

C. V. q. De eodem.

Item Iulius Papa in epistola ad Orientales,
cap. 31. & 8.

N illus g. potest convocari, aut judicari, antequam
omnia sibi ablata, & omnia iura ei in integrum re-
stituantur: quia non habet privilegium, quo possit exui-
jam nudatus.

q. Caput hoc confidimus est ex decreto Iulii triginta quinto &
et anno, verbo tamen mutatu, & alio modo disposito.

a. Et Euseb. Papa epist. 2. b. Pann. I. 4. c. 47. d. 33. q. 2.
Historia. 6. hec omnes. In prefatione Isidor. in collectionem suam.
d. Burch. I. 1. c. 1. & 142. Ivo pars. 6. 155. & 156. Concr. Pann. I. 4.
c. 49. e. Et in decreto Ioanni I. f. Auf. I. 3. c. 44. Ivo pars.
c. 249. Pann. I. 4. c. 45. g. Burch. I. 1. c. 144. Ivo p. 1. c. 217. Pann.
I. 4. c. 46. C. 6. c. 287.

C. VI. q. De eodem.
Item Zepherinus Papa. a. ad Episcopos
Egypti, epist. 2.

P Recepimus ergo et in antiquis statutis Episcopos
eos atque suis rebus expeditios ecclesiæ proprie-
tatem, & primo sua omnia eis reddi, & demum si
eos julte accusare volueris, a quo periculo facere: pos-
ses esse decernentes, Episcopos recta sapientes, & in
ecclesiæ convenientes, ubi testes essent singulorum quic-
quam videtur: nec prius eos respondere debet, quia
omnia sua eis, & ecclesiæ eorum, legibus integrè
restituantur.

QVÆSTIO III.

1. Q Va autem parva feriendi sunt, qui in accusatione
psunt, canonica censura definit. Ponam enim
minimū cum dispensatio excommunicationis accipiant.

L. 1. q. De iis qui non probanda objectione.

Unde Caius. t. Papa b.

S i quis circa hujusmodi personas, non probanda ob-
jecterit, auctoritate hujus factio[n]is intelligatur tem-
pore infamia suffinere, ut damno pudoris, & cul-
pam dispendio discat, sibi aliena reverendus impo-
nitur: altem de exterò non licet.

1. q. Caius.] Sic est in plerisque vetusti. & habent
in epistola unica ipsius, in qua proxime hic antecedunt venia-
ti, Si quis Episcopus, infra ead. quæst. 7. In vulgarium
citabatur Galatia.

C. II. q. Si accusator in accusatione defeccerit, taliter
non recipiat.

Item Dalmatius Papa ad Stephanum Ar-
chiepiscopum, epist. 3.

C. Alumnator, si in accusatione, defeccerit, taliter

recipiat.

q. Verba ipsa Damasi referuntur infra 4. q. 4. c. nullus
ducatur.

C. III. q. De eodem.

Item ex decreto Hadriani Papa in capituli de ipso
collelio, c. 52. in medio.

Vi c non probaverit, quod objicit, ponam, q.
Quintulerit, ipse patiar.

C. IV. q. De hu, qui falsi crimini

aliquem impetrat.

Idem t.

S i quis Episcopum, aut Presbyterum, aut Dia-
conum falsi crimini appetierit, & probare in
potuerit, nec a in fine dandam ei communionem di-
fusus.

1. q. Idem.] Sic est in plerisque vetusti codicibus, de
genere autem legebatur, Item Dalmatius Papa. Exstat enim capi-
tulus in capitulo Hadriani, c. 92. & in concilio Elberitanus, 12. n.
Ivo citat ex Carthaginensi. Et in tomu conciliorum adiungit
thaginensis tertio.

2. q. Nec in fine.] Sic legitur in concilio Elberitanus, non
hoc tantum canone, sed etiam in aliis. Quan ob causam, ut non
ob gloriam nihil est mutarum. Apud Hadriani tamen est in
in fine dandam ei, non esse communionem. Apud Iouan-
nonnus in fine dandam ei esse communionem.

2. pars. Aliud est accusatum non impetrare, & illud
convicuum non probare. Illud enim nullius abdictione, hoc mo-
nus licet.

C. V. q. Convicuum non est pro accusata-
bendum.

Unde Fabianus Papa ad Hilarius Epis-
copum, epist. 3.

a. Et in capitulo Hadr. c. 2. Ivo p. 1. cap. 245. Pann. lib. 4. 2.

b. In cap. Hadriani cap. 24. in epist. Sixti tertio. Cod. Theod. lib.
12. 2. est. c. 4. q. 4. nullus introducatur. Ex Fabiano Epis-
copo. q. 6. c. 1. & ex Sexto infra ead. q. 6. q. 6. qui crimen. d. Auf. I. 3. c. 10.
p. 6. c. 24. Burch. I. 2. c. 195.

Si quis iuratus crimen aliquod cuilibet temere objec-
tit, convictionem non est pro accusatione habendum:
sed permiso translati spatio; id quod iuratus dixit, per
scriptam se probaturum esse fateatur, ut fortasse refi-
piscens, quæ præ iracundia dixit, iterare, aut scribere no-
luerit, non ut res criminis teneatur.

3 pars. Sed aliud est crimen illatum non posse probare, 1 ali-
ud aliqua promissione accusationem defere. Huc enim qui primis-
tione 2 deceptus accusationem defert, verba dat: illi vero, qui
accusatum illatum probare non valuerit, infamia irrogatur.

1 ¶ Probare. In plenis exemplaribus sequitur: quia fal-
sum est: aliud, &c. Sed in emendatoribus ea verba vel non ha-
benur, vel alia manus sunt addita:

2 ¶ Promissione. Non est simpliciter accidendum illius, qui pro
aliqua promissione defensu accusationem, semper venians dari.
Nam in Pauli, de quo in subiecto capite loquitur B. Gregorius; alia
adlerant causa, quæ in ipsa epistola expounderit, his verbis: tamen
quia plus esse convenienter nos misericordes; quia in distri-
ctos, hanc ei cuiquam ignoscimus, atque eum in ordine
locoq; suo recipiendum esse censemus. Nam ei à tem-
pore prolatæ sententia afflictionem, quam pertulit, cre-
dimus ad vindictam hujus postle culpæ sufficere. & infe-
rius in eadem epistola referit aliquid a proclito Paulo in utilitatem
ecclæ fæde, quæ etiam movere B. Gregorius potuerunt, ut erga
eum esset clementior. Erant autem in ipso capite multa B. Gregorii
verba omisso, quorum nonnulla vñsa sunt addenda:

C. VI. ¶ De eo, qui promissione illestit ac-
cussionem defert.

Undebeatus Gregorius scribit Ioanni Episcopo Co-
rinthiorum; lib. 4. epist. 50. fin.

cap. 94.

Paulum b. Itaq; Diaconum quævis culpa sua vehe-
menter confundat, quod deceptor promissione ab ac-
cussione nuper depositi quondam Episcopi sui defesti-
rit, tamen hanc ei cuiquam ignoscimus.

Omnis i. igitur, qui crimen obicit, scribit se probatu-
rum. Reverts ibi semper causa agitur, & ubi crimen ad-
mittitur, & qui non probaverit, quod obicit, penam,
quam ipse patiatur.

1 ¶ Omnis. Hinc usq; ad finem in veteribus, ac melioribus
Graciani codicibus non legimus: nec sunt Gregorii, sed Fabiani &
Hadriani Pontificium: quia infra q.s. c. qui crimen. & 3. q. 6. c. i.
cutantur ex Fabiano, & v. fin. ex capitulo Hadriani.

C. VII. ¶ De eo, qui accusationem deferunt, ut
ecclesiasticos ordines acceptant.

Ieron. Gregorius eadem epistola.

Evphemium d, atq; Thomam, qui pro defereda ac-
cussione Episcopi sui sacros ordines accepserunt,
eisdem sacris privatis ordinibus esse, atque ita, sicut sunt
depositi, volumus permanere.

1 ¶ Episcopi sui. Hac verba in eis epistole loco non sunt: sed
ex ista, quæ antecedunt, immixtæ, eam à quo Euphemium & Thomas
ideo ordinari fuerunt, ut ab ipsius accusatione defiserent, siue pro-
prium libri Episcopum.

Hinc collegio clariorum infamiam per Romanum Pontificem
ab eo posse, contrariland Gelafris. [Quamquam animas per pa-
nitentiam salvare possumus, infamiam tamen aboleri non possumus.]
contra illud Stephanum, qui eam causas enumerasset, ex quibus infam-
ia irrogatur. [Huius imme, inquit, sub nota perpetua infamia ad
ponitentiam suscipimus.] Vt non sunt infames legi carnonis o-
mnes, quos leges facili infamie pronunciant, eam Paulus & Diaco-
nus, qui non impetrata abolitione ab accusatione defiserunt, hac auto-

riate dignitatem officii sui recuperaverint, quem senatus consilium a
Turpilianum infamem pronunciat: Quod etiam de ea facere cogi-
tur, que intra tempus luctus nubis: cum matrimonio hodie re-
gantur juu poli, non juu fori; & jure poli, mortuo b. viro mulier
solita est à lege viri, & nubat, cui vult. Sed idem Stephanus econ-
tra scribit, dicens: [Infames dicimus, quoscumque legi facili infam-
ies pronunciant.] Sed illud Gelafris & Stephanus c. [Quam-
quam animas, &c.] & [Sub nota perpetua infamia, &c.] de illis
intelliguntur, quibus per judicem civilem infamia irrogatur: quoniam
sic examinatio & castigatio, ita & in integrâ restituto non nisi
ad civilem judicem spectat. De ea vero que intra tempus luctus nubis
non est contrarieamus, quod Stephanus ait [infames dicimus, &c.]
Clementia legi facili precipue in matrimonio sacrae canones sequi
non degenerat, non videtur pronunciare infamem, qua Apostolica
& canonica auctoritate novis illicite nubis.

4 pars. Norandum est quodquid aliud est, cum aliquem
panitentem criminaliter accusasse, & inscriptionem fecisse, si ab inno-
cente fuerit absoltus: aliud, si peccatum à nocente accepserit, ut à
probatione eius, quod obieceraat, despatet.

C. VIII. ¶ De eo quem panitent criminaliter
accusasse.

Unde in libro capitularium, c. 173. legitur.

Si d. quem panitent accusasse criminaliter, & in-
scriptionem fecisse de eo, quod probare non potuerit,
si ei cum accusato innocentem convenerit invicem, se ab-
solvant: Si vero d. iudex eum, qui accusatus est, criminale
sumesse cognoverit, & inter eum & accusatorem per ob-
reptionem: i. convenerit de colludio, pœnam accipiat le-
gisbus constitutam:

1 ¶ Per obreptionem. Apud Iovem legitur, factum per
corruptionem consensum, de colludio penam excipiatur
legibus constitutam. Sed in interpretatione leg. prima, que est
in Codice Theodosiano, hoc modo, per corruptionem de abolitione
reatus convenient, is, qui reus probatur, remoto
colludio, pœnam excipiatur legibus constitutam:

5 pars. Norandum quoquid est, quod sic sit digest. c. lib. 48.

titulus de abolitionibus criminum, l. prima, legitur. [Accusato-
rum temeritas tribus modis detegitur, & tribus penas subiicitur.

Aut enim calumniantur, aut prævaricantur, aut tergiversantur.

Calumniari est falsa crimina intendere: prævaricari, vera crimina

abfondere: tergiversari, in universis ab accusatione defiseri.

Calumniatiibus pena legitime est irrogatur. Sed non utique

quis non probat quod intendit, protinus calumniantur videtur.

Nam eis rei inquisitio arbitrio cognoscens committatur: qui reo abso-
luto, de accusatori incipit consilio querere, quem de duabus ad

accusationem processerit: & si quidem futurum eis errorem reperit,

absolvit eum: si vero in evidenti calumnia eum deprehendit, legi-
timam pœnam ei irrogat. Quorum alterum spissi verbi pro-
nunciacione manifestatur. Nam si quidem ita pronunciarerit, non
probasti: pepercit ei: sin autem pronunciarerit, calumniantus es,
condemnavit eum: & quanquam nihil de pena subficerit, ramen le-
gi porro ad versus eum exercebitur: Nam ut Papinius respon-
dit, scilicet quidem quistio in arbitrio est iudicandi: pœna vero perse-
cutor non eis voluntati mandatur: sed legi autoritatibus reficitur.

Si autem 2. interloquendo dixerit, Tertius temere accusasse videtur,

non calumniantur pronunciantur: Temeritas enim faciliter veniat
contrit, & inconspicua calumnia vicio carerit: & ob hoc nullam

pœnam huc irrogari oportet. Vlpianus lib. 47. tit. de prævaricato
tribus l. prima. [¶ 2. Prævaricar, est quasi varicator, qui diver-
sam partem adiuvat prodita causa sua. Quod nomen Labeo à varia
certatione tractum ait. Nam quæ prævaricatur, ex ultraque pœte
conficit g. quinquo ex alteris. Is autem prævaricato propriæ dicitur,
qui publico iudicio accusaverit. Cariorum ad vocatiæ non propriæ

¶ Cod. Theod. l. 9. tit. 1. l. 1. in interpretatione, & in cap. l. 7. c. 36. 4.
& in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4.
& in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4.
& in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4. & in cap. l. 7. c. 36. 4.
tit. 9. Ans. lib. 3. c. 17. & al. agatur. & Ans. l. 3. c. 36. Ius p. 6.
c. 13. omnia hæc ex Calisto, in cuius secunda epistola habentur. & Sup.
proxime antecedenti cap.

¶ L. 1. ff. ad senatusconf. Turpilianum. b. 1. Corinth. 7.
c. 6. q. 1. infamie. & in cap. Hadriani. c. 21. d. Theod. libr. 9.
tit. 37. cap. 1. in interpretatione Ius part. 16. cap. 25. e. Titul. 16.
al. senatusconf. Turpilianum. & al. lego Rhenus, ali. Memmianus.
al. confitit.

pravaricator dicuntur. Quid igitur de eo fieri? Seve pravaricatio judicio, seve publico pravaricatio est, hoc est, prodiderit causam, hic extra ordinem sole puniri. ¶ Sacendum a eis, quod hodie in, qui pravaricatio fuit, pena injunctio extraordinaria] & infra. ¶ Accusator b de pravaricatio convictus, postea ex lege non accusat. ¶ In c omnibus causis (praterquam in sanguiine) qui delatorem corruptum pro valde habebut. ¶ infra lib. 48. tit. de abolitionibus criminis. ¶ Prevaricatorum d esse eis offendimus, qui contraria e curia reo, & translatio mense accusandi defungitur, quod proprias quidem probations disperguntur, & falsas veriores accusationes admittuntur. ¶ Si qui autem ab accusacione circa abolitionem defuerit, punitur. Abolito privatum a presidiis f postulari, ac impetrari sollet: item pro tribunali, non de plano: nec praefereant cognitionem alteri demandare posset. Si plura crimina idem eidem insulerit, singularem abolitionem debet petere, aliqui, prout quid admiserit, g. eius nomine senatus consulti panam patient. ¶ et titulus eodem. [Definitio h. eum accipitimus, quem in rotum animum agendi depositus, non qui diffidit accusacionem: sed qui permisso imperatori i. ad accusacione defluit, impunitus est.] Abolito enim ponam remitti, infamiam non tollit. Vnde Imp. Valentianus, Valens, & Gratianus A.A.A. lib. 9. Cod. ed. titulo, de generali abolitione legitorum. [¶ indulgentia k. Patria conscripti, quos liberat, vocat: nec infamiam criminis tollit, sed bona gratiam facit. Si autem, restituio te in integrum, Principes dixerit, infamiam tollit. Vnde in eodem lib. i. de sententia papa, & restituio, cuiusdam deportato in insulam Imperator Antonius dixisse legitur: [Restituio te in integrum provocata,] & adscicit. [Ut autem scire, quid sit in integrum restituere, restituere te in omnibus & ordinis tuo, & omnibus ceteris.]

¶ Calumniatoribus poena legitimè irrogatur] Hac verba locet in collatis Gratiani manu scriptis exemplaribus non habentur, sicut in quia similitudinem in Pandectis non sunt expanda.

2 ¶ Si autem interloquendo] Hacdenus resulerat Gratianus verba juris consulti. Hinc autem usq. ad vers. oportet, referuntur tantummodum sententiam.

Q. V. R. E. S. T. I. O. V.

¶ Dicuntur ponit post tertiam, qua harum questionum simili-
mum est argumentum.

Deficientibus vero accusatoribus, reus non videret effe-
digendus ad purgationem. Siccum enim rei possit de-
ficiente altero titulum fas professum probare non co-
gitur, ita qui impetrat, ad innocentiam suam probandam cogendus
esse non creditur. Autoritate quoque Papa Cornelius, & Triburien-
sis concilii sacerdotum iurare prohibentur, nisi pro recta fide.

C. I. ¶ Iuramentum à sacerdotibus non
est exigendum.

Ait enim Cornelius epist. secunda ad Rufum Epis-
copum orientalem.

Sacramentum / hacdenus à summis & sacerdotibus
vel Dei ministris exigi, nisi pro fide recta, minime con-
gnovimus: nec ipse eos iurare reperimus.

¶ In vetustis codicibus caput hoc conjunctum est cum dubiis fe-
quentiis, qui sunt ex eadem epistola Cornelii Pape,

i. ¶ Summis.] Sic habet origine. Sed Burchardus & Ivo in quarta parte, ab Episcopis, & reliquis ordinibus exigi. Idem vero Ivo in parte 12. a summis sacerdotibus, vel reli-
quis Dei ministris.

C. II. ¶ De eodem.

a L.2. Scindum. b L.5. Accusator. c L.6. ed. tit. d d.1.
ad finitum consulti. Turpiss. i. pravaricatorem. e al. conclusio.
f al. prefide. g al. amiserit. h L.3. defuisse. i. al. accusa-
tione. k tit. 43. l.3. & in Cod. Theod. l.9. tit. 33. tit. 51. l.1. §. restitu-
tio. l. Burch. lib. 1. c. 193. Ivo p. 6. c. 509. & p. 12. c. 71.

Ideam paulo inferius.

Nos a sanctorum exempla sequentes, sanctorum
postulorum, eorumque successorum iura firmamus
& sacramenta incauta fieri prohibemus.

C. III. ¶ De eodem.

Ideam ibidem.

Nos sacramentum Episcopis nescimus oblatum, te
unquam fieri debet. i. ¶ Debet. Sequitur, nisi pro recta fide, que sub-
sistit: quia in optimis manuscriptis, neque in ipsa epistola hoc ha-
bentur, sed sup. ead. cap. t.

C. IV. ¶ Si quis Presbyter contra laicum, vel laicu-
contra Presbyterum querimoniam habeat,
Episcopo precipientem ter-
mine.

Item ex concilio Triburienensi, c. 21.

Si quis Presbyter contra laicum, vel laicus com-
Presbyterum aliquam habet querimoniam contro-
lant, Episcopo precipientem sine personarum magno
ne finiat, & laicus per juramentum, d. si necesse
ex pugnat: Presbyter vero vice iuramenti s. per lo-
cū etiam consecrationem interrogetur s. quia sacerdos
ex levi causa iurare non debent. Manus enim per
corpus, & sanguis Christi conficitur, iuramento pol-
litur? ab sit: cum Dominus in Evangelio discipulis
(quorum vicem nos indigni in sancta gerimus) com-
dicat [Nolite g. omnino iurare: Sit autem semper
ster, est, est: non, non. Quod autem his abducatur
etiam malo ceteri.]

2 pars. Verum hi auditoribus non omnino iurato
prohibentur fieri a sacerdotibus: sed tantum incaute, & ea quae
qualiter causa temporali iudicis offerantur. Cum autem popu-
lum sacerdotes opprimuntur, tunc ad innocentia sua affirmo-
ramenta debent offerre.

C. V. ¶ Sacerdos à populo accusatus, iuramentis
innocentiam suam offerat.

Vnde Gregorius Paraphrasis ad Bonifacium, c. 1. epist. 1. h.

Presbyter s. vel quilibet sacerdos, si a populo in-
fatus fuerit, & certi non fuerint testes, qui crimini
lato approbent veritatem, iurandum in medio exi-
illum testem proferat de innocentia sua putante, &
nuda & aperta sunt omnia.

C. VI. ¶ De Leone Episcopo, quem leatus Grego-
rius purgationem prebere fecit.

Item ex registro Gregorii lib. 2. indit. x. epist. 23.
ad Infirmum Peatem. 1

Haber k. hoc proprium antiqui hostis invilla, e
quos in pravorum actuum perpetratio (Dolo
resistente) deiciere non valet, opiniones eorum, sed
ad praesens simulando, dilaceret. Quoniam iniqui-
dam contra sacerdotale propositum de Leone fratre
& Coepiscopo nostro sinistro rumor aperit, utrum
ra essent, districta diutius fecimus inquisitione pergi-
ri: & nullam in eo de his, quod dicta fuerant, colpimus
venimus. Sed ne quid videretur omnissim, quod nostra
potuisse dubium cordi remanere, ad beatum feni
tutissimum corpus districta eorum exabundantem
sacramenta præbere. Quibus præstis magna fuisse
exultatione gavisi, quod hujusmodi experientia in-
nocentia ejus evidenter enituit. Pro quare gloriosi
sitra prædictum virum cum omni charitate suscepit, &
reverentiam ei, quamlibet sacerdoti debet, exhibet, &
qua in cordibus remaneat, de his qui sunt jam purg-

a Ivo p. 12. c. 77. b Burch. l. 1. c. 17. Ivo p. 6. c. 22. Pann. l. 3. c.

c al. regente. d. al. praesumente. e al. praeparante. f al. constringantur. g Matis. h & l.7. cap. i. Ansel. l. 1. Burch. l. 1. c. 186. Ivo p. 6. c. 231. Pann. l. 1. c. 9. k Poly. l. 1. Burch. l. 6. c. 162. Burch. l. 1. c. 194. Ivo p. 5. c. 309. Pann. l. 1. c.